

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRENTA-VUIT... DE LA SÈRIE L'EXORCISTA

¡¡¡Suéltalo, suéltalo, vomita a Satán!!! ¡¡Por Cristo, vomita a Satán!!!

La Madame i la Puri fan un bot de les cadires. Han quedat esgarriades pels crits. Algú està matant a la Sónsoles, pensen. Segons després, don José Luis Mendoza, director de la Universitat Catòlica de Múrcia, entra enfurismat a la cuina.

¡Vengo a Madrid y lo primero que encuentro es una casa de putas!

¿Así que ya ha estado en el Congreso, eh? S'enfot la Puri.

El Sr Mendoza, te catorze fills (amb una mateixa dona, la seva) va ser missioner a la República Dominicana i ara, es dedica juntament amb la mateixa senyora dels catorze fills, a evangelitzar qualsevol cosa que li caigui a les mans. La darrera creuada l'ha dirigit contra Will Gates i George Soros als que acusa d'utilitzar cèl·lules mare de fetus avortats. Avui, de camí al Congrés de Diputats, on pensava presentar serioses queixes, ha passat per davant Ca La Meuca i empès per la seva devoció redemptora, ha entrat i ha organitzat un Cristo.

Abro la puerta, me coge del cuello y me manda vomitar. ¿Pero que perversión es esa, señora? Es queixa Sónsoles.

Tais todas endemoniadas, rameritas! Crida el Sr Mendoza que va encabronat des que va orinar sang de tant patir mentre feia de missioner. Ara es desfoga i treu la mala llet per la boca.

¿Quiere una taza de café?, pregunta una Madame força espantada.

El cáliz de Cristo voy a

tomarme de un solo trago, mujeruca, y tápese toda esa carne, depravada, demoníaca.

Señor, si llamo a la Policía le van a dar una hostia que no necesitará comulgar en tres años. Crida també la Puri plantant-se davant d'ell.

¡¡Ah!! tu debes ser la serpiente del árbol...

No señor, yo soy la puta de Eva.

¡Y encima lo confiesas y te enorgulleces, meretriz!

¡Eso lo será su madre! Pero que manía os ha cogido a todos los fachas con el diablo, ¡Jesús!

Señor, señor, la zarza, manda a este antro la zarza ardiendo.

Llamo a un loquero o a los bomberos? Pregunta la Sónsoles.

Arriba del carrer l'Encarnita. Te el dia de festa però com sempre passa a veure si pot ajudar en qualsevol cosa. Vesteix normal. L'uniforme de feina se'l deixa a l'habitació de la Madame.

Hay una señora ahí fuera arrodillada ante la puerta y santiguándose todo el rato.

¡Mi mujer! Diu el bon cristià.

Hombre, pero si es mi catequista, diu la Encarnita. Intentó hacerme monja cuando trabajaba en el club, pero al final fue él quien acabo en el confesionario. ¿Te acuerdas chiquitín?

El Sr Mendoza es persigna i surt de la casa en busca de la seva senyora que, aquesta vegada, no està prenyada.
TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

TORNA EL DIABLE: ESTEM SALVATS

Com després de cada pesta, desgràcia natural o crisis de qualsevol tipus, les autoritats culpen al diable. El diable té mala premsa perquè, com va dir A FRANCE, "Mai escoltem la versió del dimoni perquè Déu va escriure el llibre".

Masses dimonis s'utilitzen per justificar les limitacions i els pecats dels homes. Shakespeare deia: "Acostumem a veure més dimonis dels que l'extens infern pot tenir..." o "l'infern està buit, tots els diables són aquí".

Llucifer pot ser qualsevol de nosaltres. "Si rasques a alguns sants, et trobaràs al dimoni" A. O'MALLEY.

Estimats germans, voleu saber la veritat? "El diable es ros, amb uns ulls blaus que encenen l'amor. A mi, el diable em sembla encantador". F. KAHLO.

LA LLUFA

NO TÉ NI TXO NI ARRI (MULA DESBOCADA)

No és bo fiar-se de la gent gran. No és tan dolça com ens la volen retratar. Són egoistes, gaudeixen amb la mort dels altres, especialment si són més joves, es fan les víctimes però esclavitzen als que els envolten. Per això la majoria acaba en residències.

El que encara no han enviat a cap residència és a l'ex President González, però s'ho mereixeria perquè és més emprenyador que un autocar de l'Insero.

A primer cop de vista sembla l'avi de la Heidi amb rústec, però és fals, sobrat, boicotejant als joves, manegant els fils que li queden de poder. González és com aquells animals que comencen de larves, passen per papallona que a tots encisa i acaben picant com el mosquit tigre.

Ara, interessos tan foscos com el somriure de González, han fet sortir de nou el cas Gal. I què? Per què? Algú amb el parvulari acabat, ignora qui eren els Gal, qui els fiançava, en què ocupaven les seves hores lliures? Creu algú, de veritat que el ressorgiment mediàtic de l'escàndol afectarà González i el seu entorn? L'avi González, encaixa el clavegueram del seu mandat com l'avi de la Heidi vivia les tempestes de neu, mirant per la finestra, xarrupant la pipa i amb els peus prop la llar de foc. Les víctimes de l'era González son només efectes secundaris.

L'avi González, seguirà assessorant a governs, donarà classes de democràcia en fòrums internacionals i s'herniarà de riure si qualsevol dia algú li recorda les seves americanes de pana.

Quan dus a l'esquena el pes de la més miserable de les corrupcions, la calç ja no pesa.

LLUFA PER GONZÁLEZ, L'AVI MENTIDER, DE PART DE LA HEIDI.